

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 237/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) ((...))			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		A. Ł.	Zachowanie skazanego w warunkach izolacji	Opinia o skazanym	132

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	Opinia skazanym	o Dokument urzędowy, którego wiarygodność i przydatność nie budziła zastrzeżeń sądu oraz stron postępowania.			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające					

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Apelacja adw. M. B.: Rażąca niewspółmierność kary poprzez orzeczenie jej w wymiarze 11 lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy skazany zrozumiał naganność swojego postępowania i ma pozytywną opinię w zakładzie karnym co przemawia za pozytywną prognozą kryminologiczną oraz negatywnym stosunkiem do	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

wcześniejszego
stylu życia,
natomiast Sąd
mimo że wziął tę
okoliczność pod
uwagę nie nadał
jej wymaganej
mocy, co
skutkowało
wydaniem
wadliwego
orzeczenia, zaś
nadał zbyt ważką
rolę popełnieniu
przestępstw w
okresie niemal
2 lat mimo, że
godziły w te
same dobra i
stanowiły realny
zbieg
przestępstw,
nadto przyjął
błędnie granice
orzeczenia kary
łącznej i
zastosował
zasadę asperacji
z tendencją do
kumulacji.

***Apelacja adw.
H. K.:***

Rażąca
niewspółmierność
kary łącznej
wynikającą z
przydania
niewystarczającej
wagi ścisłemu
przedmiotowemu,
podmiotowemu
i temporalnego
związkowi
wszystkich
popełnionych
przez skazanego
przestępstw, jak
również

	niezasadnego przydania szczególnej wagi skazaniu za czyn z art.286 § 1 kk, oraz nieuwzględnieniu poprawnego funkcjonowania skazanego w jednostce penitencjarnej w kontekście dyrektywy prewencji indywidualnej.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzuty obu apelacji obrońców skazanego okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym. Są one oparte na zbliżonych podstawach, stąd też zostaną omówione łącznie, rzecz jasna z uwzględnieniem istniejących różnic.</p> <p>W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że sąd I instancji</p>			

prawidłowo
uznał, że w
niniejszej
sprawie
zastosowanie
znajdują
przepisy o karze
łącznej
obowiązujące w
dacie orzekania
((...)), a więc
od (...) Z
oczywistych
względów nie
miała już
zastosowania ich
późniejsze
wersja, która
weszła w życie
(...)(art.4 § 1 kk,
art.434 § 1 kpk).
Okoliczność ta
nie była
kwestionowana
przez obie
apelujące, przy
czym adw. M.
B. zaznaczyła
nawet na s.3
apelacji z dnia
(...)że pogląd
sądu I instancji
w tym zakresie
jest trafny. W tej
sytuacji wypada
przypomnieć
jedynie, że
art.86 § 1
kk stanowił, że
Sąd wymierza
karę łączną w
granicach
powyżej
najwyższej z kar
wymierzonych
za poszczególne
przestępstwa do
ich sumy, nie
przekraczając
jednak 810

stawek
dziennych
grzywny, 2 lat
ograniczenia
wolności albo 20
lat pozbawienia
wolności. Jeżeli
najwyższą z kar
wymierzonych
za poszczególne
przestępstwa
jest kara 810
stawek
dziennych
grzywny, 2 lat
ograniczenia
wolności albo 20
lat pozbawienia
wolności, dolną
granicę kary
łącznej
przyjmuje się w
tej wysokości.
Karę
pozbawienia
wolności
wymierza się
w miesiącach
i latach. W
realiach
niniejszej
sprawy wytyczne
te istotne były
w zakresie kary
pozbawienia
wolności.
Autorka cyt.
powyżej apelacji
myli się jednak
zarzucając
sądowi meriti
błędne
wyznaczenie
granic kary
łącznej. W tym
miejscu
przypomnieć
należy, że
łączeniu
podlegały kary

jednostkowe
wymierzone
wyrokami Sądu
Okręgowego w
P.:

- z dnia (...) zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w P. z dnia (...) w wymiarze: 2 lat, 4 lat oraz 2 lat pozbawienia wolności,
- z dnia (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w P. z dnia (...) w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności,

Jak więc wynika z powyższego sprawozdania najwyższa z wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wynosiła 6 lat a nie 4 lata – jak twierdziła ww. obrońca na s.4 apelacji z dnia (...) – a suma tych kar to niewątpliwie 14 lat pozbawienia wolności.

Zważywszy na treść art.86 § 1 kk nie było nawet w teorii możliwości wymierzenia kary łącznej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, albowiem dolna granica ww. kary kształtowała się na poziomie 6 lat i 1 miesiąca, co prawidłowo dostrzegła z kolei druga obrońca na s.2 apelacji (adw. H. K.). Zarzut błędnego określenia granic kary łącznej uznać należy zatem za całkowicie chybiony.

Argumentacja zawarta w przedmiotowych apelacjach obrońców skazanego sprowadza się także do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w P., co do możliwości (a w zasadzie jej braku)

zastosowania
zasady
absorpcji, czy
też okoliczności
wpływających na
wymiar kary
łącznej. Zasada
się ona na innej,
niż przyjęta
przez sąd I
instancji ocenie
materiału
dowodowego.
Podkreślić przy
tym należy, że
zaproponowana
przez obie
autorki apelacji
ocena jest
całkowicie
dowolna i nie
znajduje
żadnego
uzasadnienia w
prawidłowo
zebranych
materiałach
dowodowych,
który jak już
wspomniano
został należycie
rozważony. W
myśl art.85a
kk orzekając
karę łączną,
sąd bierze pod
uwagę przede
wszystkim cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które kara ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Oczywistym jest także, że należało także uwzględnić okoliczności wypracowane dotychczas w orzecznictwie, na które uwagę zwracały zresztą słusznie apelujące, odnoszące się do związków podmiotowych i przedmiotowych. Wbrew odmiennym wrażeniom obrońców przesłanki te zostały dostrzeżone oraz należycie ocenione, docenione i zastosowane przez Sąd Okręgowy na s.6-9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Należy podkreślić kategorycznie, że zastosowanie zasad absorpcji, czy też kumulacji traktować należy wyjątkowo, jako rozwiązanie skrajne. Z tego też powodu co do zasady zastosowanie ma w tego rodzaju sytuacjach reguła asperacji. Stosując ją w

niniejszej
sprawie sąd
meriti miał więc
prawidłowo na
względzie, że A.
Ł. dopuszczał się
przede
wszystkim
przestępstw
oszustwa,
zarówno w
formie
dokonania, jak i
usiłowania.

Nie można
jednak przy tym
pomijać, że w
wyroku z dnia
(...) (...). został
skazany także
za przestępstwo
z art.258 § 1
kk. Niezależnie
od związków
z procederem
oszustwa jest
ono
niewątpliwie
odmienne
rodzajowo od
przestępstw z
art.286 § 1
kk, albowiem
godzi w różne
dobra prawnie
chronione. Nie
sposób więc
mówić o
jakimkolwiek
podobieństwie
tych
przestępstw.

Bagatelizowanie
ww. okoliczności
tak jak czyni to
obrońca (adw.
H. K.) na s.3
swojej apelacji
nie wytrzymuje
zatem krytyki.

Analogicznie nie można też podzielić stanowiska skarżących, co do zbieżności czasowej istotnych dla sprawy występów. Przestępstwa przypisane skazanemu popełnione zostały w okresie od (...)Słusznie na s.8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy podkreślał, że jest to okres niemal 2 lat (dokładnie 1 rok, 8 miesięcy, 3 dni – łącznie 611 dni), czego obrońca (adw. M. B.) na s.4 swojej apelacji także nie kwestionowała. Sposób działania skazanego dowodzi, że nie był to jednostkowy incydent w jego życiu, ale wręcz wysoce zorganizowany proceder w rozumieniu art.258 § 1 kk. Fakt uprzedniej niekaralności skazanego nie obniża bynajmniej

rozmiaru tego
procederu
przestępczego,
czy też nie
umniejsza
stopnia
demoralizacji
istotnego jego
uczestnika,
którym był
skazany.

Oczywistym jest,
że tego rodzaju
ustalenia
wykluczały
możliwość
zastosowania
zasady
absorpcji, czy też
nawet asperacji
w dolnym jej
zakresie.

Nie można
zgodzić się z
sugestiami
obrońcy (adw.
H. K.) na
s.2 apelacji, że
tego rodzaju
„zawodowi
przestępcy”
powinni być
dodatkowo
premiowaniu
przy wymiarze
kary łącznej.
Okolicznościom,
o których mowa
powyżej nadano
niewątpliwie
właściwe
znaczenie
procesowe.

Nie wytrzymują
krytyki
dywagacje
skarżących co
do zachowania
skazanego w

warunkach izolacji, tym bardziej, że jest ono oceniane jedynie jako umiarkowane a nie wzorowe. obrońcy okoliczności tej przypisywały nadmierne znaczenie. Przesłance tej sąd meriti poświęcił zresztą znaczną część swojego uzasadnienia (s.2-3), prawidłowo dostrzegając, że skazany jest niestety nadal bezkrytyczny wobec popełnionych przez siebie przestępstw. Także i sąd odwoławczy – w oparciu o aktualną opinię na k.132 – dostrzegł, że był on dziewięciokrotnie nagradzany, jednakże został też jeden raz ukarany dyscyplinarnie. Mimo pozytywnych przejawów resocjalizacji trafnie dostrzeżonych przez Sąd Okręgowy (na które uwagę

zwracała też
adw. H. K. na
s.3-4 apelacji)
trudno
przemilczeć, że
mimo upływu
czasu A. Ł.
nie wykonuje
nałożonych na
niego
obowiązków
naprawienia
szkody (art.46
§ 1 kk).
Oczywistym jest
zatem, że sąd
meriti uznał, że
proces
resocjalizacji nie
został jeszcze
zakończony.
Odmienne
stanowisko
obrońcy (adw.
H. K.) na s.4
apelacji trudno
uznać więc za
szczególnie
fortunne. Nie
sposób także
zarzucić sądowi
I instancji, że
nie dostrzegł
sytuacji
zdrowotnej
skazanego (s.3,
8). Sąd
Apelacyjny
podziela przy
tym pogląd,
że okoliczność ta
nie ma takiego
znaczenia dla
wymiary kary
łącznej, jakie
usiłowały nadać
mu skarżące,
ale może mieć
wpływ na
kwestie

związane np. z rozstrzygnięciem ewentualnego wniosku o przerwę w karze. Także aktualna opinia z zakładu karnego nie stanowi podstawy do uwzględnienia zarzutów obu apelacji, odstąpienia od zastosowanej asperacji i złagodzenia kary łącznej w kierunku sugerowanym (rozbieżnie) przez skarżące. Kara łączna uwzględniać musi bowiem dyrektywy jej wymiaru a nie jedynie partykularne interesy stron postępowania. Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Okręgowy w P. precyzyjnie wyważył także okoliczności wpływające zarówno na zaostrenie represji karnej, jak i te łagodzące, ustalając wymiar kary łącznej na poziomie adekwatnym do wskazanych

<p>powyżej przesłanek. Odmienne dywagacje apelujących mają jedynie charakter ogólników i nie są odpowiednio uzasadnione. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu obu apelacji jest nieprzekonująca i nie może znajdować akceptacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja adw. M. B.: O zmianę wyroku poprzez wymierzenie kary 7 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Apelacja adw. H. K.: O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary 6 lat 1 miesiąca pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.	
Wnioski obu apelacji obrońcy sprowadzały się do złagodzenia kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu w zaskarżonym wyroku łącznym. Nie zasługiwały one na uwzględnienie – niezależnie od ich wzajemnej sprzeczności – co były wynikiem bezzasadności stawianych zarzutów.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w	

<i>mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>0.11.</i>	Przedmiot utrzymania w mocy	
<i>0.1 Wyrok łączny Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) ((...))</i>		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Brak skutecznych zarzutów apelacji obrońców i okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.		
<i>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiężle o powodach zmiany		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2.	Na podstawie art.624 § 1 kpk zwolniono skazanego z obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, mając na uwadze		

	<p>skale nałożonych na niego obowiązków dot. naprawienia szkody. Jednocześnie w myśl art.6 ustawy z dnia 27.06.1973r. o opłatach w spawach karnych nie wymierzono mu opłaty (Dz.U.2023.123 t.j).</p>	
7. PODPIS		
P. M. H. K.M. Ś.		